

Του φεγγαριου που κραταγα μ ευλαβεια στα χερια.
Κι οπως τρεχουμενη χαρα περνα κι αφηνει λυπη
Η λεξη κυλησε ξανα σα μια μικρη σταγονα.
Φθινοπωριατικης βροχης στην αμμο της σιωπης.

Σ Κ Ο Π Ο Σ

Αργα πισω απ το συρματοπλεγμα βυθιζεται
Ο λαβωμενος ηλιος
Τριγυρω χιονισμενα τα βουνα
Ναχα μια σφαιρα να σκοτωσω
Τουτη την αγρια ερημια
Ναχα τα χερια σου να με ζεστανουν
Αποψε πουγινεν η μοναξια πικρο μαχαιρι
Κι ο παγωμενος ανεμος φυσαι
Μες απ τις τρυπες της καρδιας μου.

Τ Ο Ν Ο Μ Α Σ Ο Υ

Ενα ρυακι ξαστερο νερο
που τρεχει στην πεδιαδα
της φωτεινης μου μοναξιας
ενα μικρο αηδони
Μες στην απεραντη σιωπη
του σκοτεινου μου δασους
Ενα караβι μονο στ ανοιχτα
που ταξιδευει.
Μ αστερια κι αμμο φορτωμενο
Ενας αίτος που ανοιγει τα φτερα του
και χανεται μες στο βαθυ γαλαζιο
Ενα τριανταφυλλο π ανοιγει την αυγη
Μες στην αυλη μου
Το φως που μπαινει απ το παραθυρι
Το σωμα σου γυμνο στην αγκαλια μου
Το ριγος της καρδιας κι ο ηλιος
Ο ηλιος της αγαπης που με καiei.